

lidelige Oplysninger", hvoraf han meddeelte os et lille Brudstykke, at jeg ogsaa kjender et Exempel, hvor en Underofficer behandlede en Menig paa en saadan „kammeratlig" Maade, men der blev ikke gjort noget Videre ved Sagen, fordi det hed, ganske som i de „paalidelige Oplysninger", at der var et saadant „kammeratligt" Forhold mellem Underofficeren og den Menige. Det Tilfælde, jeg tænker paa, fremkom derved, at en Underofficer under Exercitsen tog Soldatens Gevær og slog det saaledes ned paa Skulderen af ham, at Kravebenet knak, og da der blev flaget, kunde det vel ikke nægtes, at Soldaten var bleven lemlæstet, men, da det var steet i en saadan „kammeratlig" Hensigt, blev der ikke gjort noget Videre ved den Historie. (Afbrudelse). Nei, det er ikke Noveller; det er ikke Dagbladsnoveller, som jeg her sætter frem. Jeg skal til enhver Tid kunne documentere, hvad jeg her har anført. — Den meget ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at man her var i det behøvede Tilfælde, at den høitærede Minister, der, som alle Ministre, plejer at fordrø høiere Løn for sine Undergivne, stod her imod os Andre, idet det var os, som fordrø den høiere Løn; men jeg skal tillade mig at bringe i den ærede Ordførers Erindring, at det ikke er saa ganske almindeligt, at en Minister forlanger Lønningstilfud, naar disse komme Befolkningens store Fleerhed noget tilgode. Naar der her stilles Forbringinger fra en Ministers Side om Lønningforhøielser, saa er det angaaende Lønningforhøielser for en lille bestemt Klasse, navnlig af Embedsclassen; men er der Tale f. Ex. om at give Bidrag til Landbohøiskoler eller til Industriudstillinger, eller om Lønningforhøielse til Soldaterne, saa ere Ministrene ikke saa villige til at gaae ind derpaa, som naar der er Tale om en Lønningforhøielse for de høiere Embedsmænd. Den meget ærede Ordfører gjorde her idag opmærksom paa, at det er saa saare vanskeligt at bedømme, hvad en Soldat kan leve af; men det forekommer mig virkelig, at det ærede Medlem, der er en saa udmærket Lægekundig, ikke maa kunne have nogen Vanskelighed ved at see, at det: at skaffe sig det fornødne Livsophold til Dagens Torvepriser,

ikke lader sig gjøre med 20 f. om Dagen; dertil hører ikke nogen vidtløftig Undersøgelse. Naar forøvrigt den ærede Ordfører talte om, at den høitærede Krigsminister var saa uvillig til at gaae ind paa en Forhøielse af de Meniges Lønning, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at ved Sagens 1ste Behandling var Ministeren ikke saa bange derfor. Dengang udtalte han i Anledning af en Ytring af Rigsdagsmanden for Randers Amts Abo Valgfreds (Wøløffe), at han kun kunde udtrykke sin Nedbeholdning til at samtykke i, at de Menige lønnedes høiere, hvis det igrigt lod sig forene med Hensynet til Statskassens Tarv. Dengang var Ministeren altsaa ikke saa bestemt imod en Lønningforhøielse, og i alt Fald har han ikke dengang antaget, at den nuværende Lønning var tilstrækkelig; thi, hvis saa var, var der ingen Grund til under nogen Betingelse at gaae ind paa et Forslag om Lønningforhøielse, thi det er naturligtvis den eneste Grund til Lønningforhøielse, at Lønningen er utilstrækkelig. Den ærede Ordfører meente endvidere, at vi skulde kunne være tilfredse med Forslaget under Nr. 8 og lade os berolige derved. Nei, det kunne vi umuligt være tilfredse med, da jo Forslaget udtrykkelig udtaler, at Lønningerne for Tiden ere passende. Da vi nu vide, at de ikke ere tilstrækkelige, saa kunne vi ikke gaae hen og stemme for et Forslag, der vil have flaaet fast, at de endnu ere passende. Endelig har den ærede Ordfører meent, at det er høist paafaldende, at, uagtet der har været to Finantslove behandlede i det sidste Par Aar, hvor der da vilde have været Anledning til at bringe Spørgsmaalet om de Meniges Lønning frem, dette dog ikke er steet, og at man nu paa eengang kommer frem og fordrer en større Løn. Men jeg vil tillade mig at bringe i Erindring, at, saavidt mig bekendt, er der under Finantslovenes Behandling atter og atter udtalt — og i ethvert Tilfælde er det aldeles sikkert, at det gjentagende er stærkt udtalt i Finantsudvalget —, at det ikke gif an at stille gennemgribende Forslag til Krigsministeriets Budget, fordi man snart vilde faae den hele Hærlov under Behandling. Dette var jo stadigt Grunden til, at man afskar videregaaende Forslag, og det kunde som